

دیوان حافظ

بر اساس نسخہ:

علامہ محمد قزوینی و دکتر قاسم غنی

ترکیب خوشنویسی: محمد مصطفوی
عضو انجمن خوشنویسان ایران

سرشناسه : حافظ، شمس‌الدین محمد، ۷۹۲۰ ق.
 عنوان قراردادی : دیوان
 عنوان و نام پدیدآور : دیوان حافظ بر اساس نسخه علامه محمد فروزی و دکتر قاسم عینی / خوشنویسی محمدمهدی منصوری.
 مشخصات نشر : تهران : اسلامی، ۱۳۹۱.
 مشخصات ظاهری : ۲۰۸ ص.
 شابک : 978-600-5480-23-7
 وضعیت فهرست : فبا
 نویسی :
 موضوع : شعر فارسی - قرن ۸ ق.
 شناسه افزوده : فروزی، محمد، ۱۲۵۶ - ۱۳۲۸.
 شناسه افزوده : عینی، قاسم، ۱۲۷۲ - ۱۳۳۱.
 شناسه افزوده : منصوری، محمدمهدی، ۱۲۵۶ - . خوشنویس
 رده بندی کنگره : ۳۱۳۹۱ ۵۳۳۲۲ PIR
 رده بندی دیوبی : ۲۲/۱۱۵۸
 شماره کتابشناسی : ۲۷۲۹۵۲۹
 ملی :

دیوان حافظ شیرازی

ترکیب خوشنویسی: محمدمهدی منصوری (عضو انجمن خوشنویسان ایران)

ناشر: انتشارات اسلامی، تهران: ۳۰۰۰ جلد نوبت چاپ: اول ۱۳۹۱

تمیزب: استاد رضا طریقی چاپ: شادیران

آدرس: تهران - خیابان انقلاب اسلامی - خیابان فرزادری - خیابان شهید نوری غربی - کوی فرزاد پاک ۸

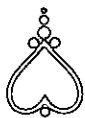
تلفن بی‌سیم: ۰۵۲۵-۶۶۴۰۵۵۳۳-۶۶۴۰۵۵۳۳-۶۶۴۰۵۵۳۳

کتاب ۷-۳۳-۵۴۹۰۰-۶۰۰-۱۷۸

مختصر انکوائی حافظ

حدیث بول قیامت که گفت و اخطا شمر کنایتی است که از روزگار بجران گفت
 شمس الدین محمد حافظ بزرگ ترین سرای عرفانی ایران و آغازنده بهشتی مجری دشیر از دنیا
 آمد. نام پدر حافظ بهاء الدین و مادرش از مردم کازرون است. در مورد دوران ابتدائی زندگانی وی
 آگاهی کمی به دست ما رسیده است و تنها سبع و هشت قرس، مقدمه ای است که به دست دوست حافظ
 (محمد گلکندام) در مقدمه دیوان او آورده و از دست دانش و کالات سخن رانده است.
 حافظ در راه رسیدن حقیقت، رنجها برده تا به سر مقصد دست یابد. حافظ سلیمان دراز در پیشگاه استادان آبا
 فارسی و عربی تفسیر قرآن بخت و کلام اسلامی حضور یافت و قرآن کیم را با چهارده روایت آن خط
 کرده و لقب حافظ نیز بهین نام می باشد.
 غزل حافظ منظر لطیف ترین اندیشه های عرفانی است که در کالبد کلماتی شش پا و دان، بار عایت فنون
 بلاغت و فصاحت جلوه ای خاص یافته است. وی دشیر و غزل سرایی عرفانی از معاصران و پیشینیان
 کوی بهشت ربوده و بک عراقی را در غزلش با وج رسانده است.
 صنایع بدیعی به ویژه استعاره، ایهام، مراعات نظیر و... در بیان او، قدرت خیال انبساطی وی را
 بیان می دارد. و از سایر مغانات لفظی و منوی نیز بخوبی زیاده می جوید که کلامش رنگ و بوی مختلف پذیرد.
 از ویژگی های شیوه حافظ آن است که بی پرده سخن می گوید و با صراحت تمام بهتیه درونی خود را در
 مورد هر چسپه و یا بخش می بیان می دارد و از زرق وریا (شرک نمی) بیزار است.
 باوه نوشی که در آن روی وریا سینه نبو بهتر از زهد فرشی که در او روی وریاست
 وی زبده روشی رازش می پندارد و رندی و راستی و کرم کردن را شایسته مقام انسان می داند.

به پویندگان طریق حق اندر ز می دهد که بحیچگاه از کوشش بازمانند که دیاس و نوسیدی به دل راه نداده
کلام و دستور است تا دشق را به جان خریدار شوند.

وی چون بدر راه وصال مطلوب نمی بیند، به غرائب (میخانه معرفت) روی می آورد؛ جهان جایی
که بنیاد خویشینی و خودخواهی را ویرانی سازد و با تخریب ظاهر، سرای باطن را آبادی سازد.
حافظ از نظر طریقه و مشرب عرفانی به ملاست میان تعلق خاطر دارد که داخلاص و دوری از زیاده و تناسق بیاض
کوشش می کنند و از نام و نشان و شهرت طلبی گریزانند و خدمت جلق را از زیارت های
جان فرستابری دانند.

حافظ در آثارش اینکوی دانست و از پژوهش در دیوان شعرای پارسی گو و تازی گو به سه ه های
فراوانی به دو نام بنی خنجران نامی را نسیه در شعرش آورده است که عبارتست از: فردوسی، سعدی،
نظامی، هبسیه، فاریابی، مولان، خواجو و کمال خجندی. اشار حافظ به زبان های گوناگونی از جمله انگلیسی، آلمانی،
لاتین، فرانسه و... ترجمه شده است که از آن میان ترجمه انگلیسی به قلم هیران بنیکیل از جمله نام آورتر است.
آرامگاه حافظ در شیراز قرار دارد که در حافظیه معروف است. کاین مقبره را مولانا محمد سمائی به دستور
ابوالقاسم بابا در سال ۸۵۶ بنا نموده است.

به دلیل علاقه خاصی که کریم خان به حافظ داشت، هزار وی را مرست کرد و به دستور وی سنگ مرمری زیبا
بر قبرش نهادند که بر روی آن، شعری از او با عنوان مطلع:

مژده وصل تو کو که ز سر جان برخشیم
طایفه دهم و از دام جهان برخشیم
نخاسته شده است.

